

Matthijs Kleyn

Ik zie je

ROMAN

MEULENHOF

In een reflex schiet mijn hand naar mijn broekzak, maar hij blijft erboven hangen. Ik kan nu al raden wie hem doet trillen en wat er in het bericht staat. Dat ze aan me denkt, dat ze de goede dingen zal herinneren, dat ze hoopt dat het goed met me gaat. Dingen waar ik niks mee kan. Mijn hand gaat weer omhoog, naar het glas muntthee dat op de terrastafel voor me staat.

‘Je hebt sjans,’ zegt Philip.

Ik kijk hem aan, we hebben nog niks tegen elkaar gezegd behalve gedag. Philip werkt voor zichzelf, dus hij is veel vrij. Als hij werkt, zit hij thuis. Daar monteert hij saaie filmpjes voor bedrijven. Mensen vertellen aan zijn camera dat het heel bijzonder is wat het bedrijf doet. Als ik ernaar kijk, val ik in slaap. De laatste tijd zit ik veel bij Philip. Het is de enige plek waar ik in slaap val zonder pillen.

‘Ze kijkt de hele tijd naar je,’ zegt Philip, ‘ze heeft het zelfs met haar vriendin over je.’

‘Ik heb geen zin in sjans,’ zeg ik.

Ik neem een slok van mijn muntthee. Ik drink het elke dag en vertel mezelf dat ik er vitamines mee binnenkrijg, de enige vitamines die ik überhaupt binnenkrijg. Het lukt me niet goed om te eten. Soms pasta, meestal pizza, veel magnetronmaaltijden. Maar ik krijg mijn bord niet helemaal leeg. Niet meer. Voorheen at ik heel veel. Vooral de lasagne die mijn vriendin voor me maakte. Ex-vriendin. De lasagne die mijn ex-vriendin voor me maakte. Een paar maanden geleden kwam ik thuis uit mijn werk en toen stond er een lasagne in de oven. Ze dacht waarschijnlijk dat ze het daar-

mee goed kon maken, maar dat lukte niet. Het was voor mij het moment om mijn huissleutels terug te vragen. De lasagne heb ik wel opgegeten. Helemaal. Ik denk dat dat de laatste keer was dat ik iets helemaal heb opgegeten. En dat ik iets heb gegeten waar verse groente in zat. Dat moet zo'n drie maanden geleden zijn.

Een maand na de lasagne begon mijn lichaam te reageren. Ik was op mijn werk en dacht dat er een haar achter op mijn tong lag. Met een wijsvinger probeerde ik die te pakken, waardoor ik begon te kokhalzen. Aan mijn vinger zaten bruine korrels. Ik probeerde me te herinneren of ik me de avond ervoor vergist had en een sigaret had opgegeten in plaats van hem aan te steken. Opnieuw stak ik een vinger in mijn mond en schraapte over het achterste deel van mijn tong. Ik keek in de spiegel en stak mijn tong uit. Er zat een bruine laag op, bijna zwart. Sinds ik het in de spiegel heb gezien, schraap ik elke dag met de nagel van mijn wijsvinger over mijn tong en spoel ik met mondwater. Maar het helpt niet. Op internet las ik dat het door een vitaminetekort komt, de enige oplossing is om weer te gaan eten. Wat me niet lukt. Die bruine tong neem ik dus voor lief.

Sindsdien praat ik weinig. En durf ik niet hardop te lachen, bang dat mensen m'n tong zien. Maar lachen doe ik sowieso weinig, dus er valt prima mee te leven. Het steeltje van de ondersteboven hangende munt prikt in een neusgat. Philip ziet het en schiet in de lach. Ik lach ook. Met mijn mond dicht. Het is de eerste keer dat ik naar Philip lach vandaag en ik voel me gelijk schuldig.

'Sorry dat ik weer niet te harden ben,' zeg ik als we zijn uitgelopen.

'Ben ik toch ook niet, voel me zo brak als een aap. Gisteravond was ik in café d'Overkant. Het zat er tjokvol lekkere wijven, terwijl ze alleen maar Hollandse smartlappen draaiden. Fouter kan niet, maar het was top. Iedereen uit zijn dak. Je moet weer een keer met me mee, Fender. Lol maken. Dat zal je goed doen.'

'Mwoah, weet ik niet. Zullen we straks naar de bios?'

‘Tuurlijk, een film kijken,’ antwoordt hij sarcastisch, ‘doe maar lekker gek!’

‘Zeur niet, je hebt een kater. Film kijken in het donker is de beste remedie,’ zeg ik, ‘maar ik ga eerst plassen.’

Ik sta op en word direct duizelig. Mijn maag geeft een harde ruk aan mijn slokdarm. Ik moet iets eten, maar het idee van een broodje staat me tegen. Nu pas zie ik de drukte om me heen. Vrouwen met te grote zonnebrillen. Versgeschoren mannen. Ik realiseer me dat ik niet eens weet hoe ik er vandaag uitzie. Het enige wat ik aan mezelf heb gedaan, is me in een joggingbroek en een shirt hijken. Zonder te douchen, ik heb niet eens in de spiegel gekeken.

Onhandig wurm ik me tussen de te krap opgestelde stoelen door terwijl ik mijn blik op de ingang van de kroeg hou. Omdat ik een vast punt nodig heb om me te oriënteren, en omdat ik met niemand oogcontact wil, bang dat iemand me aanspreekt omdat ze me kennen van mijn werk en ik geen idee heb wie die persoon is. Binnen roep ik ‘Hoi!’ tegen het barpersoneel dat hier werkt vanwege hun uiterlijk en dat ik amper van elkaar kan onderscheiden. In de heren-wc schiet ik het enige toilet in waarvan de deur op slot kan, en trek de knopen van mijn broek los. Met rechts haal ik hem eruit, met links glijd ik naar de broekzak waar mijn telefoon in zit, die ik beetpak maar in een schrikreactie weer loslaat; ik wil nog steeds niet weten van wie ik zojuist een sms kreeg. Ik haal mijn hand weer uit mijn zak en wacht tot ik moet plassen. Er gebeurt niks. Waarschijnlijk ben ik weer in een reflex naar de wc gegaan omdat Philip op me in begon te praten en ik dat niet aankon. Ik knoop mijn broek dicht, draai me om, adem in en open de deur.

Bij het kraantje steek ik mijn handen onder de straal en tel de bacteriën die nu op mijn telefoon en op mijn piemel zitten omdat ik na het op slot draaien van de deur beide heb aangeraakt, maar ik weet niet meer met welke hand ik de deur op slot heb gedraaid en op welke van de twee nu dus meer piemel-DNA van wildvreem-

de mannen zit. Op mijn linkerhand laat ik een beetje zeep zitten terwijl ik de kraan met mijn rechterhand dichtdraai. De vingertoppen die de kraan hebben aangeraakt, strijk ik zacht door de zeep op mijn linkerhand waarna ik ze afveeg aan mijn broek. De natte vlekken op mijn broekspijpen voelen verkoelend aan op mijn bovenbenen.

Als ik in de spiegel kijk, schrik ik van mezelf. Mijn huid is wit en fettig en mijn haar staat twee kanten op, een dikke krul plakt tegen mijn voorhoofd. Met twee handen dep ik water op mijn gezicht en ik woel door mijn haren.

Als ik de deur open, staat ze er. Het meisje met het rode haar. Al twee keer eerder heb ik haar gezien. De laatste keer was in een ander café dan dit. Ze zei toen dat ik gelijk had, en ik vroeg waarom. Het bleek te gaan over de eerste keer dat ik haar had gezien. Dat was in de videotheek, ze was daar met haar vriend. Voor het eerst was ze mee naar de videotheek, want normaal ging hij daar alleen heen en koos hij de film uit die hij met haar wilde kijken. De laatste keer had ze nachtenlang wakker gelegen van de film die ik hem verhuurd had. Ik herinnerde me haar weer. Ze was boos omdat de film slecht afliep: de hoofdpersoon is jarenlang zijn vriendin kwijt die spoorloos is verdwenen. Als hij van een wildvreemde man de kans krijgt om uit te zoeken wat er met haar gebeurd is, wordt hij wakker in een kist. Hij is levend begraven, beseft dat zijn vriendin ook op die manier is overleden en dat hij eveneens op die manier zal overlijden. Daarna was de film afgelopen. Ze zei dat het een slecht einde was, dat het beter was geweest als hij er nooit achter was gekomen. Ik vertelde haar dat het leven dan ondraaglijk zou zijn geweest voor hem, maar dat ik snapte wat ze bedoelde. Ik keek in de computer om de oplossing te vinden en stak die in een zwart hoesje zonder naam erop. Hetzelfde verhaal, zei ik, maar dan anders. Haar vriend protesteerde, hij weigerde een film te kijken die hij al gezien had.

‘Het is een andere film,’ zei ik, ‘met andere acteurs. Amerikaan-

se acteurs. Maar ze spelen dezelfde rollen en vertellen hetzelfde verhaal.'

Hij bleef weigeren, maar zij stond erop. Het liefst was ik met hen meegegaan naar huis. Zodat hij kon mokken en ik met haar de dvd kon kijken. Ze liet haar lidmaatschapspasje zien.

'Ik vertrouw je,' zei ik, 'en het is goed zo.'

Ze keek me lang aan, terwijl haar vriend al bij de deur stond. Daarna liep ze weg. Hij sloeg een arm om haar heen. Ik zocht de film op waar ze van wakker had gelegen en stopte die in de dvd-speler die tussen de balie en de tv ingeklemd stond. Ik zocht naar details waar ik het met haar over zou kunnen hebben als ze de Amerikaanse versie terug zou brengen, maar de dvd was al door de brievenbus gegooid toen ik de volgende dag de zaak opende.

'Het meisje dat nachtenlang wakker lag,' zei ik.

'Ja, maar door jou niet meer. Want in de Amerikaanse versie werd hij door zijn nieuwe vriendin gered.'

'Filmliefhebbers zijn daar heel boos om geweest.'

'Die snappen er niks van,' zei ze. 'Waarom zou je sterven aan liefdesverdriet als een nieuwe liefde je kan redden?'

Toen al viel me op dat ze zo klein was, nog geen één meter zestig waarschijnlijk. Haar handen waren knokig, haar gezicht het meest verfijnde dat ik ooit had gezien. Daaromheen zat een enorme bos rood haar. Ik merkte dat ik het vast wilde pakken. Ik wilde met mijn handen door dat rode haar om haar schedel vast te pakken en mijn armen om haar middel slaan om te weten of ze als een vrouw of als een kind zou voelen.

'Wat vond je vriend ervan dat deze wel goed afliep?'

'Die vond het belachelijk, maar we zijn kort daarna uit elkaar gegaan. Ik vond hem belachelijk. Hij bepaalde alles in huis. Als ik een keer iets wilde, was hij er negatief over.'

'Heb jij het uitgemaakt?'

'Ja. Zelfs daar was hij negatief over.'

Ik moest lachen. Zij ook. Ik wilde haar. Daar al, toen al. Ik vroeg

of ze iets wilde drinken, maar haar telefoon ging. Ze keek naar het scherm, waar een rare naam op stond. Ze nam op, keek me aan en vormde met haar lippen het woord 'sorry' terwijl ze naar de deur rende. Ik zag dat ze haar telefoon al rennend in een broekzak stak en daarna was ze de hoek om. Nog geen vijf minuten later keerde ze terug, pakte een meisje bij de arm en ging met haar het dames-toilet in. De rest van de avond had ze geen oog meer voor me. Ik zag haar dansen en praten met mensen die ik niet kende, terwijl ik me concentreerde op een gesprek dat me niet interesseerde. Soms hoorde ik haar lachen aan de andere kant van de kroeg. Ik kreeg er een tinteling van in mijn buik, die ik botvierde op een meisje dat ik op weg naar huis tegenkwam.

En nu staat ze weer voor me. In het halletje voor de toiletdeuren. Ze kijkt me aan en zegt niks. Ze heeft een zonnebril op. In de glazen zie ik mezelf. Mijn witte huid, mijn vette krul. Ze pakt mijn hand en opent de deur van het damestoilet. Ze laat me voorgaan en sluit de deur achter ons. Als ze haar rug tegen de deur laat vallen, zet ze langzaam haar zonnebril af. Onder haar ogen liggen wallen. Als ze niet zo mooi zou zijn, zag ze er net zo verrot uit als ik.

'En nu?' vraagt ze.

'Weet ik niet,' zeg ik.

'Ik ook niet.'

Ik wil haar vastpakken, haar optillen, haar jurkje van haar lijf trekken.

'Leuk je weer te zien,' zeg ik.

'Je wilt weer gaan,' zegt ze.

'Dat weet ik niet.'

'Gaat onze film niet hier beginnen?' vraagt ze.

'Hier? Op een toilet? Nee.'

'Waar dan?'

'Op een terras.'

'Nee, dat is buiten.'

‘In een nachtclub dan.’

‘Daar is het te druk.’

Ik voel een ongemakkelijke spanning waar ik me fijn bij voel. Telkens als ik haar zie. Het is een onvoorspelbare spanning. Ik krijg zin om te praten, ik krijg zin om alles wat me dwarszit, vrolijk en verdrietig maakt met haar te delen. En ik wil vragen stellen. Waar ze gedurende een dag aan denkt, naar welke liedjes ze luistert, waar ze nu het liefste naartoe zou gaan en hoe ze klaarkomt.

‘Waar dan?’ vraagt ze nog een keer.

‘Ergens anders. Niet hier.’

‘Oké, goed om te weten. Maar dan had ik je dus niet naar het toilet hoeven volgen.’

Ze haalt het slot van de deur en loopt weg. Een vrouw staat in het halletje, ons halletje vanaf nu, en kijkt me geïrriteerd aan.

‘We hebben geen seks gehad,’ zeg ik tegen de vrouw, ‘onze film begint ergens anders.’

Als ik het terras op loop, zit ze aan een lange tafel. Ik loop erheen en ga naast haar zitten. Ze negeert me. Een meisje dat tegenover haar aan tafel zit, kijkt me verbaasd aan. ‘En jij bent?’ vraagt ze.

‘Fender.’ Ik steek mijn hand uit.

‘O, grappige naam. Ik ben Frida,’ zegt ze tijdens het schudden.

‘Frida de kunstenaar of Frida van ABBA?’

‘Frida van ABBA,’ antwoordt Frida. ‘Dat is volgens mijn vader ook een kunstenaar. Kunnen we je ergens mee helpen?’

‘Nee, ik ga zo naar de film. Die film is nog niet begonnen, want die begint niet op een terras.’

Onder de tafel wordt mijn pink geaaid. Ik vermoed dat het haar pink is waarmee ze de mijne streelt, maar het zou ook haar wijsvinger kunnen zijn. Of haar duim. Haar handen zijn te klein om me voor te kunnen stellen hoe ze voelen. Ze kijkt me weer aan door de glazen van haar zonnebril.

‘Hoelang duurt het nog voor de film begint?’ vraagt ze zacht naast me.

‘Niet zo heel lang meer,’ zeg ik.

‘En waar gaat die over?’

‘Over een jongen en een meisje die iets bij elkaar vinden wat ze nooit eerder hebben gevonden.’

‘Klinkt cliché.’

‘Maar dat is het niet. Want aan deze twee mensen is niets cliché. Deze horen bij elkaar in al hun gektes.’

‘Loopt de film goed af?’

‘Dat weet ik niet, ik heb ’m nog niet gezien. Maar ik denk het wel. Want we houden allebei niet van films die niet goed aflopen, dus we zullen er alles aan doen.’

‘Sorry,’ zegt Frida, ‘maar kennen jullie elkaar?’

‘Ja,’ antwoordt ze terwijl ze haar zonnebril afdoet, ‘maar het lijkt alsof hij me niet wil leren kennen. Hij reageert niet eens als ik hem op een vol terras sms.’

De trilling die ik wilde negeren.

‘Hoe kom je aan mijn nummer?’ vraag ik.

‘Van die lelijke website van die op sterven na dood zijnde videotheek van je.’

‘Sta ik zo ook in je telefoon? Als de jongen van de op-sterven-na-doodvideotheek?’

‘Nee, je staat in mijn telefoon als de liefde die me komt redden.’

‘Je hebt het onthouden.’

‘Ja. Wat is er met je tong?’

Ik schrik.

‘Rode wijn gedronken,’ zeg ik.

Ik sta op en buig naar haar toe. Ik wil haar een zoen op haar wang geven, maar de zoen komt te dicht bij haar mond en mijn neus drukt tegen haar zonnebril, waardoor ik een vetvlek op het glas achterlaat.

Ze glimlacht. ‘Je hoeft tegen mij niet te liegen,’ fluistert ze.

‘Dat doe ik niet.’

‘Dat doe je wel. Als je niet eet, ga je dood.’

‘Dat weet ik.’

‘Goed zo. Dag.’

‘Dag. En dag Frida van ABBA.’

Ik loop naar Philip die al aan de rand van het terras staat.

‘Dus je had toch zin in sjans?’ vraagt hij.

‘Nee joh,’ zeg ik, ‘ik kende haar al.’

‘Leuk meisje. Hoe heet ze?’

‘Weet ik niet.’

Ik haal mijn telefoon uit mijn broekzak. Onder een nummer dat ik niet ken, staan drie woorden.

Ik zie je.

*

Als ik over haar heen klim, kan ik op zoek naar een klok. En als ik dan toch uit bed ben, kan ik net zo goed mijn broek aantrekken en weggaan. Maar dat wil ik niet. Ik wil wel weg, maar ik vind het on aardig om ’s nachts zomaar te verdwijnen. Zal ik op haar telefoon kijken hoe laat het is? Ze keek er nog op, een tijdje geleden, het ding ligt onder haar hoofdkussen. Waarom hangt hier geen klok? Ik kijk naar de palmboom op de muur naast me. Het is behang van zo’n tropisch strand met een ondergaande zon. Links op de voorgrond staat de palmboom, zwart door het tegenlicht. Het is behang dat in het vorige decennium heel grappig werd gevonden. Van dit palmenstrand met ondergaande zon word ik treurig. Blijkbaar fantaseert dit meisje elke avond in bed dat ze op dat strand ligt. En ’s morgens als ze wakker wordt, zal ze hopen dat ze op dat strand ligt. Terwijl ik niks heerlijker vind dan wakker te worden in mijn eigen bed, wil zij blijkbaar elke ochtend in de illu sie verkeren dat ze ergens anders is. Zal ze het als een tegenslag er-